

‘திராவிடம்’ என்னும் சொல்லாக்கம்

முனைவர் மி. தமிழழகன்

தமிழாசிரியர் (ஓய்வு)

ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் திருவருள் கல்லூரிமதிப்பியல் பேராசிரியர்
திருச்சி

முன்னுரை

தமிழ் தொன்மை மிகு மொழி ,செவ்வியல் இலக்கியம் மிக்க மொழி, இலக்கிய இலக்கண வளமிக்க மொழி. இம்மொழிக்கு உரிய தொன்மைப் பெயர் தமிழ் என்பது. இதனை மேனாட்டினர் ஒருவிதமாகவும், பிராகிருத, சமற்கிருத மொழியினர் தம் இலக்கியங்களில் வேறுவிதமாகவும் ஒலித்து எழுதினர். மேனாட்டிலிருந்து சமயம் பரப்பத் தமிழகம் வந்தவர் இந்தியா என்றாலே சமற்கிருதம் மட்டுமே மொழியாக வழங்கும் நாடு என்றறிந்த நிலையில் இங்கு வந்தனர். மக்களோடு பழகத் தமிழைக் கற்றனர். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்று நூலாக்கும் புலமை பெற்றனர். அத்தகையவர்களுள் கால்டுவெல் என்னும் ஐரிசு அறிஞர் தென்னிந்திய மொழிகளை ஆய்ந்து அம்மொழிக்கான ஒப்பிலக்கணம் கண்டார். வடநாட்டிலக்கியங்கள் சிலவற்றில் ‘தமிழ்’ பற்றிக் குறிப்பிடும் ‘திராவிட’ என்னும் சொல்லைத் தமிழ் முதலான பன்னிரு மொழிகளுக்கும் பொதுப் பெயராகக் கொண்டு ஒப்பிட்டாய்வை வெளிப்படுத்தினார். அவர்காலத்தில் தமிழ் தொன்மை இலக்கியங்கள் பல வெளிவரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவருடைய ஆய்வில் ‘திராவிடம்’ என்னும் சொல்லாக்கம் பற்றி இக்கட்டுரையில் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகிறது.

தமிழ் - தொன்மை

தமிழின் தொன்மையான நூலாகிய தொல்காப்பியம் (கி.மு 700)

‘தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே’ - 386.

எனத் ‘தமிழ்’ என்னும் சொல், புணர்ச்சியில் பெறும் மாற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

தமிழில் வழங்கும் இயற்சொல், திசைச் சொல் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவற்றுள்,

இயற்சொல் தாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்

தம்பொருள் வழாமை இசைக்கும் சொல்லே’ 882 எனவும்

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தம்குறிப் பினவே திசைச்சொல் கிளவி” (884)

எனவும், ‘செம்’ என்னும் அடைமொழியுடன் குறிப்பிடுவது சுட்டத்தக்கது.

சங்க இலக்கியத்துள் (கி.மு. 700 - கி.பி 200) 'தமிழ்' என்னும் சொல், மொழியைக் குறிக்கப் பதினாறு இடங்களிலும் (அகம் 31.14; 227.14; சிறு 66; பதி 63.8; பரி; 6.60; 9.25; பரி. திர. 4.1; 8.5; 9.1; புறம் 19.2; 35.3; 50.10; 51.5; 58.13; 198.12) தமிழ்நாட்டைக் குறிக்க தமிழ்நாட்டு என்னும் சொல் ஓரிடத்திலும் (பரி.தி.9.1), தமிழகம் ஓரிடத்திலும் (புறம். 168.18). பயின்றுள்ளது.

வடநாட்டு நூல்களில் பாகவத புராணம் எனும் சமற்கிருத நூல் 'சத்திய வீரன்' எனும் ஆரிய எதிர்ப்பு அரசனைத் 'திராவிடபதி' எனக் குறிப்பிடுகிறது.

வடநாட்டின் மங்கலேச அரசனின் பட்டயங்களில் 'த்ரமில' என்றும், 'இந்தியாவில் புத்த மதத்தைப் பரப்பின வரலாறு' எனும் தாரநாதன் (திபெத் - பி.பி. 1573) நூலுள் 'திரமிலர்' என்றும் குறிப்பிடப் படுகிறது.

பிற மொழிகளில் கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டில் குமாரில பட்டர் என்பார் தெலுங்கு மொழியை 'ஆந்திர திராவிட பாசா' என்று வழங்கினார்.

கி.மு முதல் நூற்றாண்டின் பெரிப்புலுசு என்பாரின் கிரேக்க நூலில் தமிழரை - தமிழராய் என்றும், சமயவங்கா (கி.மு முதல்) என்னும் சமண நூல் அக்காலத்தில் வழங்கிய மொழிகளைப் பட்டியலிடுகிறது. அந்நூலில் 'தமிழ்' என்றும், தாலமி இரேவண்ணா என்னும் எகிப்தியர்கள் (கி.பி 139 - 161) தமிழரைத் தமிழரிக்கே என்றும், வராகமிகிரர் தம் நூலில் (கி.பி 6 நூற்) தமிழைத் த்ரமிட என்றும், சீனப் பயணி யுவான் சுவாங் - தமிழைத் 'திமில' என்றும் இலங்கை மகாவம்சம் (கி.பி. 2 நூ) தமிழைத் 'திமிலோ' என்றும், ஐரோப்பியர்கள் 'தமுல்' என்றும், தானிசு 'தமுலிக்க' மொழி என்றும், ஆங்கிலேயர் டமில் என்றும் சமற்கிருதம் ஆய்ந்த செர்மானிய மாக்கமில்லர் 'தமுலிக்' என்றும் தமிழரையும் தமிழையும் வழங்கினர்.

வடமொழியை நன்கு அறிந்த தமிழ் இலக்கியர்களில் வச்சிர நந்தி (கி.பி 470) என்னும் சமணர் 'திரமிள சங்கம்' என்றும் தாயுமானவரின் பாடல்களில் (கி.பி 18 நூற்) 'திராவிடம்' என்றும், சிவஞான முனிவர் (கி.பி 18-நூ) மெய்கண்டான் நூல் அகலவுரையில் 'திராவிட மாபாடியம்' என்றும், சபாபதி என்பார் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் - திராவிட பிரகாசிகை என்றும் குறிப்பிட்டது நினைவு கொள்ளவேண்டும்.

காட்டுவெல் வருகை

காட்டுவெல் கிறித்தவ சங்கத் தொண்டராய் கி.பி 1838 இல் சென்னை வந்தார். திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த இடையன்குடியில் தங்கிச் சமயத்தொண்டாற்றினார். ஆதிச்சநல்லூர் அகழாய்வு மேற்கொண்டு வரலாறு பல படைத்தார், தமிழ் கற்றார். இங்கு வருமுன்பே சமற்கிருதம் அறிந்தவராயிருந்தார். அவர்காலத்தில் தமிழ்ப் புலவர்கள் சமற்கிருதம் அறிந்திருத்தலும், அதுவே உயர்ந்த மொழி என்றும், அதிலிருந்து கிளைத்தவைதான் இந்திய மொழிகள் என்றும் கருதியிருந்தனர். தமிழை நன்கு கற்றதோடு, குண்டர்ட் எழுதிய மலையாள மொழி நூலையும் கற்றார். கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழகத்தில் கிரேக்க மொழி கற்ற காட்டுவெல் அவரது ஆசிரியர் தந்த ஊக்கத்தால் பல மொழிகளை ஒப்பிட்டாயும் அறிவு பெற்றிருந்தார். அதனால் தமிழகம் வந்து, தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றவர் இவற்றுக்குள் ஒர் ஒப்புமை இருப்பதையும் ஒரு மொழியிலிருந்தே

இவை வளர்ந்தவை என்பதையும் அறிந்து கொண்டார். தமிழின் தனித்தன்மையை உணர்ந்தார். இந்திய பழங்குடி மக்களின் மொழிகளையும் ஆராய்ந்தார். அவற்றுள் திருந்திய மொழிகளாய்த் தமிழ் உள்ளிட்டவை இருப்பதையும் திருந்தா மொழிகளாய் குதம், கோண்டு முதலிய ஆறு மொழிகள் உள்ளதையும் அறிந்தார்.

திராவிடம் எனும் சொல்

திராவிட மொழிகள் அனைத்தும் மொழிக்கு இன்றியமையாத இலக்கன இயல்புகளைப் பெற்றுள்ளன. இதனால் எண்ணற்ற வேர்ச்சொற்களை ஒரே மூலத்திலிருந்து பெற்றவை என்றும், ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் மதிக்கப்படுகின்றன. இதனால் இம்மொழிகளுக்கு ஒரு பொதுப் பெயர் இட்டு அழைக்க கால்டுவெல் முற்பட்டுள்ளார்.

இம்மொழிகள் ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்களால் 'தமுலியன்'. 'தம்முலிக்' எனப் பெயரிடப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் தமிழ் மிகப் பழமையான மிகு நாகரிகம் அடைந்த மொழியாதலால் தன் இன உடைமைகளாய்ச் சொல்லுருவங்கள், சொல்மூலங்கள் ஆகியவற்றில்பெரும்பகுதியைத் தமிழ் பெற்றுள்ளது. அதனால் மொழியைத் 'தமிழ்' என்றும், அதனை வழங்கும் மக்களைத் 'தமிழன்' என்றும் வழங்குவதே தக்கது. எனவே, இவ்வின மொழிகள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கப் பொருத்தமான ஒரு சொல்லைக் கால்டுவெல் மேற்கொண்டார்.

குமாரில பட்டரால் வழங்கப்பெற்ற ஆந்திர திராவிட பாசா என்பது தெளிவற்ற பெயரே என்றாலும் தென்னாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோரால் வழங்கப்பெற்ற மொழிகள், தமிழ், தெலுங்கு ஆகிய இரண்டே. கன்னடம் தெலுங்கிலும், மலையாளம் தமிழிலும் சேர்க்கப்பட்டன. ஆதலால் 'திராவிட' என்னும் பெயர் தவறாகச் சூட்டப்பட்டதன்று என்று கால்டுவெல் கருதியுள்ளார். தமிழ் என்ற சொல்லைப் போலவே 'திராவிட' என்னும் சொல்லும் வரையறுக்கப்பட்ட பொருள் நிலையிலேயே ஆளப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும் தென்னாட்டு மக்களையும் மொழியையும் குறிக்கும் சொல்லாகச் சமற்கிருத மொழி நூலாசிரியர்களால் வழங்கப்பட்ட சொல் 'திராவிட' என்பதே.

மேலும் பவுண்ட்ரீகர், ஓட்டரர், திலாவிடர், காம்போஜர், யவனர் சாகர், பாரதர், பக்லவர், சீனர், கிராதர், தரகர், கலர் என்ற சத்திரிய இனத்தவர் சிறிது சிறிதாக வேத உரிமைகளை இழந்தும், பிராமணர்களின் தொடர்புகளை இழந்தும் 'வி லர்' என அழைக்கப் பெறும் இழிந்த இனத்தவராயினர் என 'மனு' குறிப்பிடுகிறார் இவர்களுள் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரே இனத்தவர் திராவிடரே, அக்காலத்தில் பாண்டியர், சோழர் போன்ற தனி இனப் பெயர்கள் வட இந்தியாவில் தெளிவாக உணரப்பட்டிருந்த நிலையில் 'திராவிடர்' என்னும் சொல் பொதுநிலையில் ஆளப்பட்டது.

பிராகிருத மொழி வரிசையில் திராவிடம் வரிசை படுத்தப்பட்டுள்ளது. சமற்கிருத இலக்கணர் ஒருவர் 'திராவிடம் ஒரு விபாசா' என்று கூறியிருக்கிறார். தமிழ் மட்டுமன்றி பிற தென்னிந்திய மொழிகள் அனைத்தும் ஒரே மொழியாக வடஇந்திய எழுத்தாளர்களால் கருதப்பட்டன. பிராமண மொழி நூல் ஆசிரியர்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகிய காரணத்தால் 'பிசாச்சி மொழி' எனப் பெயரிட்டு இழித்து உரைக்கப்படும் மொழி வரிசையில் திராவிடமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கி.பி 1854 வாழ்ந்த இந்திய மொழி நூல் வல்லுநரான பாபு ராலேந்திரலால் மித்ரா, சவுராசெனி என்ற மொழிக்கு நிகரான மொழியாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும் அதைப்போலவே இந்திய மொழிகள் பலவற்றின் தாய்மொழியாம் தகுதியுடையதுமான 'திராவிட' என்ற மொழி பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகவே திராவிடம் என்னும் சொல் பொதுச்சொல்லாக வழங்கும் உரிமையும் பெற்றுள்ளது.

மலபார் - தமூல்

'முகரம்' என்கிற மரமாக மாறுவதால் தமிழ் பல இடங்களில் 'தமிள்' என ஒலிக்கப்படுகிறது. ஐரோப்பியர்களால் பெரும்பாலும் 'தமூல்' என எழுதவும் தமிழை 'தமூல்' என எழுதும் முறையும் முதன் முதலில் பிரஞ்சுக்காரரால் புகுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், போர்ச்சுகீசியரால் வழங்கப்பட்டு, பழம்பெரும் ஐரோப்பியர்களால் அறியப்பட்ட பெயர் மலபார் என்பதே. மலபார் (தமிழ்) மக்களின் தலைவன் - ஆனந்தரங்கப் பிள்ளையின் குறிப்பு).

தமிழ் - திராவிடம்

'தமிழ்', திராவிடம் என்னும் சொற்களும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை என ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் 'தமிழ் வேறு திராவிடம் வேறு' என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இரு சொற்களும் முற்றிலும் வேறுபட்டனவாகத் தோன்றினாலும் பிறப்பியல் முறையால் அவை ஒரு தன்மைய, என்ற முடிவைக் கால்டுவெல் கொள்கிறார். 'தமிழ்' என்ற சொல்லிலிருந்து 'திராவிடம்' என்னும் சொல்லைத் தோற்றுவிப்பதைக் காட்டிலும், 'தமிழ்' என்ற சொல்லைத் 'திராவிட' என்ற சொல்லிலிருந்து தோற்றுவிப்பதே எளிது என்கிறார். மேலும், தமிழர் தங்களைத் திராவிடப் பெயர்ச் சொல்லால் அல்லாமல் சமற்கிருதச் சொல்லால் அழைத்துக்கொண்டனர் என்பது பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றினும் தென்கோடி மக்களாகிய பாண்டியர் என்பதும் சோழர், கேரளர், ஆந்திரர், கலிங்கர் என்ற சொற்களும் சமற்கிருதமே என்கிறார்.

'கர்னாடக' என்ற பெயர் ஒன்றே திராவிட இயல்புடையது என்கிறார். 'திராவிட' என்ற சொல்லின் தொல்வடிவம், தொல்பொருள் மறைந்து போயின என்றும் அச்சொல்லின் பொருளைக்கூற திராவிடம் போலவே சமற்கிருதமும் தவறிவிடுகிறது என்றும் கூறுகிறார். தாம் மேற்கொண்ட ஆய்வில் அது சமற்கிருத பிறப்பியல்புடையதென்கிறார். அச்சொல்லின் பிறப்பியல்பை நிலை நாட்ட முனைவது பயனில் முயற்சியாய் முடியும் என்கிறார். மேலும், 'த்ர' என்பது போலும் கலப்பொலி திராவிடத்தன்மைக்கு முழுவதும் மாறுபட்டதாம். தவிர என்றே வரும் 'திராவிட' அல்லது 'திரமிட' என்பது போன்ற சொல்லே சமற்கிருதம் வழங்கும் மக்களால் 'த்ரவிட' எனச் சிதைத்து வழங்கப்பட்டது எனினும் அச்சொல்லின் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியை எட்டிக்காண இயலவில்லை என்கிறார்.

'த்ரமிட' என்பதே பழைய வடிவம் என்றும் 'த்ரவிட' என்பது பிந்தைய வழக்கம் என்றும் கூறுகிறார். தமிழ் மொழி நூல் விதிப்படி மொழி, முதல் 'த'கரம் 'த'கரமாய் மாறும். ஆதலின் 'தமிழ்' அல்லது தமிழ் என்பதை அணுகி நிற்கிறது. மொழி முதல் 'த்ர' பிராகிருத மொழியில் 'த்' எனத் தவறாது மெல்லலொலிப் படுத்தப்படும். 'த்ரோஹ' என்பது தோஹா என ஆகும். இதே முறைப்படி - 'ஸ்ரமண' என்பது தமிழில் 'சமணன்' ஆதல் காண்க. காக்க

என்னும் பொருளில் 'மவாங்' என வருவதற்குப் பதிலாக 'த்மாங்' எனவரும். இவ்வற்றே 'ட்' கரத்தை 'ழ'கர மாற்றும் மாற்றம் ஒன்றே கருத்தில் இருத்தக்கூய மாற்றமாகும். அதுவும் 'நாடி' என்ற சமஸ்கிருத சொல்லை 'நாழி' அல்லது 'நாளி' என்ற தமிழ் சொல்லோடு ஒப்பிடுக என்கிறார். சோழரைக் குறிக்கும் 'சோழ' என்னும் சொல் அசோகன் வரிவெட்டில் 'சோட' என மாறுவதையும் காட்டியுள்ளார்.

டென்மார்க் நாட்டுப் பாதிரிமார்கள் 'தமுலிக்' மொழி என்பதில் அவ்வெழுத்தின் தொமையொலி பற்றிய அடிச்சுவடு இடம் பெற்றுள்ளது என்கிறார்.

தாலமி நில நூலுக்கு முந்திய பியூடிங்கர் நிலப்பட அட்டவணையில் தெலுங்கு, தமிழ் நாடுகளின் பெயர்கள் 'ஆந்திரே இந்தி' 'தமிதிகெ' என்ற இரு பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டது எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. ராவென்னா குறிப்பிடும் நில நூல் பல்வேறு இடங்களில் பற்பல முறைகளில் ' திமிரிக்' என்று குறிக்கப்படுகிறது. அந்நூலில் வேறொரு இடத்தில் 'மொதூர்' என்பது தமிழ்நாடே எனக் குறிக்கப்படுகிறது. 'திமில்' என்பது 'திமிர்' எனவும் ஒலிக்கப்படும் 'சி.மொ.லா' என யுவான்சுவாங் வழங்குவது 'தமிழ்' என்னும் சொல்லுக்கு நிகரானதாகக் கொள்ளலாம் என்கிறார்.

ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் சமஸ்கிருத மூலத்தையே காட்டும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் 'தமிழ்' என்ற சொல்லில் மட்டும் த்ரவிட அல்லது திரமிட என்பதன் தற்பவ வடிவினை (வட சொல்லை) காணத் தவறுகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இனிமை எனப் பொருள் காண்பது முற்றிலும் பொருந்தும் என்றும், ஆனால் 'தமிழ்' என்னும் சொல்லுக்குக் காணும் பொருள் பிறப்பியல் முறைக்கு அரணாகாது என்றும் கால்டுவெல் கூறுகிறார்.

மேலும் இச்சொல் பிறப்பியல்பை அறிய, பாண்டிய, பாண்டய, பாண்டி, பாண்டு என்பதையும் மதுரை என்பதை மத்துரா, மதுரா என்பதையும் ஆராய்ந்து விளக்குகிறார். அதுபோலவே சோழ, சோள, சோல (தாலமி குறிப்பிடும் சோரை) என்பனவற்றையும் 'சேர்' சேரல என்பதையும் ஆராய்கிறார்.

திராவிடம் - தமிழ் என்பன் திரிபே

'மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்' (குறுந்.11) என்னும் சங்கச் செய்யுள் அடியால் பண்டைத் தமிழகத்தின் வடபால் தமிழின்றும் பெயர்ந்த - திரிந்த மொழி வழங்கியது என்பது சங்கப் புலவர் கொள்கை. தமிழ் - தமிழம் - திரமிளம் - த்ரமழிடம் - த்ரவிடம் எனத் திரிந்தது என்கிறார் ஞா.தேவநேயப் பாவாணர். ஆதற்கு ஒப்பு நோக்காக தோணி - த்ரோணி (வ) பவழம் - ப்ரவாளம் (வ) பித்தளை - இத்தடி (தெ) எனக் காட்டுவார்.

மேலும் படி - ப்ரதி; தேகம்- திரேகம்; பாகதம் - பிராகிருதம் ; பெரிது - பிருகத் என வழங்கும் சொற்களை முனைவர் இரா.குமரவேலன் காட்டுகிறார்.

சுமஸ்கிருத - ஆங்கில அகராதி தொகுத்த மானியர் வில்லியம்சு தம் அகராதியில்,

துரமிளா என்பது மொழிகள் என்றும்

துராவிடா என்பது அம்மொழியையும், அம் மொழி வழங்கும் நாட்டையும்

த்ரமிட என்பது இலக்கண வழக்காற்றுப் பள்ளியைக் குறித்ததாயும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கால்டுவெல் அவர்கள் ஆங்கில வழியில் சமற்கிருதத்தையும் மலையாளம், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளை அறிந்திருந்தமையாலும், தமிழ்நாட்டில் பேச்சு வழக்கு செய்யுள் வழக்கை அறிந்திருந்ததாலும் தமிழும் வடமொழியும் வல்லாரை அணுகித் தமிழ் கற்றமையாலும் சமற்கிரத்திலிருந்தே தமிழ் தோன்றியது என்னும் கருத்து உள்ளத்தில் இருந்தமையாலும் திராவிடம் என்னும் சொல்லிலிருந்தே தமிழ் தோன்றியது என்றார். சமற்கிருத சான்றுகளுக்கு முன் மேனாட்டு ஆய்வாளர் தமிழை ஒலித்த முறையைக் காட்டியிருப்பதாலும் திருந்திய மொழிகள் ஆறினையும், திருந்தா மொழிகள் ஆறினையும் ஆய்ந்து ஒப்பு நோக்கியமையாலும் அவற்றிடையே காணப்படும் ஒப்புமையால் தமிழ் சமற்கிரதத்தின் துணையின்றித் தனித்தியங்க வல்லது என மேலை நாட்டுக்கு வழங்கிய உயர்வாளர் எனப் போற்றலாம்.

முடிவுரை

கால்டுவெல் தமிழகத்திற்கு வருமுன் மொழி ஒப்பிட்டு ஆய்வில் ஊக்கமுடையவராய் இருந்தார். மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் தமிழியன், தம்முலிக், தமுல், டமில் எனக் குறிப்பிட்டதை அறிந்திருந்தார். ஆனால் தமிழகத்தில் தொல்காப்பியரும், சங்கச் சான்றோரும் தமிழ், செந்தமிழ், தமிழகம் என வழங்கியதை அறியும் வாய்ப்புப் பெற்றிலர். வடநாட்டில் இருந்த பிராமணர், தமிழர் வேதமறுப்பு கொள்கையினராயிருந்தமையாலும் பிராகிருதம், சமற்கிருதத்திற்கு வேறுபட்ட மொழியைத் தமிழர் வழங்கியமையாலும் வெறுப்புணர்வாலும் இழிவுபடுத்தியமையாலும் 'தமிழ்' என்னும் ஒலியமைப்பைச் சமற்கிருத ஒலியமைப்பிற்கேற்ப திரமிள, திரமிட, திரவிட, திராவிட எனத் திருத்தி வழங்கியமையாலும், தென்னாட்டு மொழிகள் அனைத்தையும், ஆந்திர - திராவிட பாசா என வேறுபடுத்தி வழங்கியமையாலும் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகளுக்குப் பொதுப் பெயராகத் திராவிட என்னும் சொல்லாக்கத்தினைக் கால்டுவெல் கொண்டார். தம் நூளுள் ஆங்காங்கே திராவிடத்திற்கும் பிற இந்திய மொழிக்கும் உள்ள ஒப்புமையையும், வேறுபாட்டையும் சுட்டியிருக்கிறார். அவர் காலத்தில் தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் முதலியவை வெளிவாராமையால் 'தமிழ் முழுதறியும்' வாய்ப்பில்லாதவரானார். ஆனாலும் தமிழகத்து அறிஞர் எவரும் முன்வராத நிலையில் மேனாட்டார்க்கே உரிய நடுவுநிலைமையால் தமிழின் தனித்தன்மையையும், உயர்வையும் உலகுக்கு அறிவித்தார்.

அவர் வழங்கிய திராவிடம் என்னும் சொல்லையே 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே தமிழக அரசியலாளர் தமிழகத்திற்கு விழிப்புணர்வூட்டவும், ஆரியரின்றும் வேறுபடுத்தவும் இச்சொல்லையே மையாண்டனர். பல அரசியல் கட்சியினர் 'திராவிட' என்னும் சொல்லைக் கையாண்டே இயக்கத்தை அடையாளப்படுத்துகின்றனர். 'தமிழிய' எனும் சொல்லும் அவ்விடத்தில் புழங்குவதை நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே 'ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட மொழிகள் சிறந்த இலக்கண இயல்புகளை பெற்றுள்ளன என்பதையும் எல்லா வேர்ச் சொற்களும் ஒரே மூலத்திலிருந்தே கிளைத்தன என்பதையும் அவை ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தன' என்பதையும் கால்டுவெல்லார் காட்டினமைக்கு அவரைப் போற்றுவோம்.

துணைநூற்கள்

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் - தமிழில் புலவர் கா. கோவிந்தன்
2. உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டு மலர் (2010)
3. செந்தமிழ்ச் சிறப்பு - தமிழ் மண் பதிப்பகம் (2001)
4. தமிழ்த் தேசம் - பொழிலன் (2014)

